

havn med henblik på videretransport herfra, til sygehus eller andet behandlingssted eller til kirke. Om passagererne skal befordres til en og samme skole, arbejdsplads m.v., er i denne henseende uden betydning, ligesom det også er ligegyldigt, om passagererne er de samme fra tur til tur.

I modsætning til bestemmelserne om den almindelige rutekørsel, der gælder for ethvert motorkøretøj uanset størrelse, jfr. § 1, stk. 2, gælder bestemmelserne om speciel rutekørsel kun, for så vidt kørslen udføres med busser. I øvrigt adskiller reglerne for speciel rutekørsel sig i det væsentlige fra reglerne for almindelig rutekørsel derved, at de i henhold til kap. 2 i lov om den lokale og regionale kollektive personbefordring uden for hovedstadsområdet gældende planlægningsbestemmelser ikke omfatter speciel rutekørsel, jfr. § 4, stk. 1, selv om denne kørsel naturligvis skal søges reguleret ud fra hensynet til den almindelige rutekørsel, jfr. § 4, stk. 3, og § 6, stk. 3.

Til § 3.

Der henvises til almindelige bemærkninger.

Til § 4.

I henhold til loven om den lokale og regionale kollektive personbefordring uden for hovedstadsområdet skal hvert amtsråd i samarbejde med kommunalbestyrelserne i amtskommunen udarbejde en plan for den lokale og regionale kollektive persontrafik i amtskommunen. Planen skal bl. a. angive linjeføring og kørselsomfang for den enkelte busrute, der udfører almindelig rutekørsel. Planen skal af amtsrådet forhandles med bl. a. DSB, de i området værende privatbaner og Landsforeningen Danmarks Bilruter. Uoverensstemmelser om planen indhold kan indbringes for persontrafikrådet til endelig administrativ afgørelse.

Disse planer skal danne grundlaget for udstedelsen af tilladelser til almindelig rutekørsel. Det er derfor en forudsætning for, at der kan gives tilladelse til almindelig rutekørsel i lokal og regional trafik, at den pågældende rute er optaget på planen.

De ovennævnte planlægningsregler gælder ikke for hovedstadsområdet, jfr. lov nr. 270 af 8. juni 1977 om hovedstadsområdets kollektive personbefordring, eller for fjerntrafikken, hvor der kun findes ganske få busruter. Derfor gælder kravet om, at en rute skal være optaget på en plan, forinden der kan gives tilladelse til almindelig rutekørsel, ikke for ruter, der udelukkende forløber inden for hovedstadsområdet. Hvor der er tale om en rute mellem hovedstadsområdet og tilstødende amts-

kommuner, gælder kravet heller ikke for strækningen inden for hovedstadsområdet. Derimod skal den delstrækning af en sådan rute, der forløber i den tilstødende amtskommune, være optaget på planen for denne, forinden der kan gives tilladelse til almindelig rutekørsel.

Planlægningsreglerne omfatter heller ikke den specielle rutekørsel på grund af hyppige forandringer med hensyn til såvel oprettelse og nedlæggelse af ruter som ændring i linjeføring og kørselsomfang, der sker i forbindelse med denne form for kørsel.

Da et af hovedformålene med dette lovforslag og med loven om den lokale og regionale kollektive personbefordring uden for hovedstadsområdet er at opnå en bedre udnyttelse af de ressourcer, der ofres på den lokale og regionale trafik, må udgangspunktet for de tilladelsesudstedende myndigheder ved vurderingen af, hvorvidt der bør gives tilladelse til speciel rutekørsel og den almindelige rutekørsel, der ikke er omfattet af planlægningsreglerne, være, om behovet for kørslen kan dækkes af de eksisterende kollektive trafikforbindelser, det vil navnlig sige rutebil- og jernbaneforbindelser.

Til § 5.

Under hensyn til den normale afskrivningsperiode for busmateriel vil gyldighedsperioden for en tilladelse til rutekørsel kunne udstrækkes til 8 år. For så vidt tilladelsen vedrører almindelig rutekørsel, må gyldighedsperioden normalt ikke være under 5 år.

For den specielle rutekørsel er der ikke i lovforslaget anført nogen minimumsgrænse. Dette skyldes, at behovet for speciel rutekørsel i praksis meget ofte vil undergå betydelige ændringer, der nødvendiggør, at tilladelser til denne form for kørsel må gives for et betydeligt kortere tidsrum end 5 år.

Minimumsgrænsen på 5 år for den almindelige rutekørsel kan fraviges af den tilladelsesudstedende myndighed, når saglige hensyn taler herfor, f. eks. hvis der er tvivl om behovet for ruten, eller hvis der er overvejelser fremme om inden for en kortere årrække enten at foretage ændringer i rutenettet, der vil kunne berøre den rute, hvortil tilladelsen skal gives, eller i organiseringen af busdriften inden for det område, hvor ruten er beliggende.

Efter bestemmelsen bemyndiges ministeren for offentlige arbejder til at fastsætte regler om vilkår for en tilladelse, dog ikke om rute, køreplan, takster, befordringspligt og lignende, der kan fastsættes af den tilladelsesudstedende myndighed.